

Arrest

nr. 268 114 van 11 februari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 19 november 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 september 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ISTAS, die *loco* advocaat M. ABBES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SÖZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 november 2018 huwde verzoeker met mevrouw M.S., die de Belgische nationaliteit bezit. Op 8 maart 2019 diende hij een aanvraag voor een visum gezinshereniging in, in functie van zijn Belgische echtgenote. Deze aanvraag werd goedgekeurd en verzoeker werd op 24 april 2019 in het bezit gesteld van een visum type D. Op dezelfde datum werd verzoeker ingeschreven in het bevolkingsregister.

Sinds 19 december 2020 woont verzoeker niet langer samen met zijn echtgenote. Uit het tussenvonnis van de familierechtbank te Leuven van 15 maart 2021 blijkt dat de echtscheidingsprocedure werd ingezet.

Daaropvolgend werd ten aanzien van verzoeker op 24 september 2021 een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: D.

Voorna(a)m(en): K.

Nationaliteit: Tunesië

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister:[...]

Verblijvende te: ...

Alias: D.K., geboren op 15.09.1990 te [...], van Tunesië nationaliteit

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie ten gevolge van het bekomen van een visum gezinshereniging type D waardoor hij in het bezit werd gesteld van een bijlage 15 op 24.04.2019.

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht in functie van zijn Belgische echtgenote M.S. (RRN: [...]) met wie hij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister woont betrokkene niet meer samen met zijn echtgenote sinds 19.12.2020, datum waarop de stad Tienen overging tot een voorstel tot ambtshalve afvoering. Op 30.03.2021 werd betrokkene ook effectief ambtshalve geschrapt. Inmiddels werd ook een echtscheidingsprocedure opgestart (cf. tussenvonnis van 15.03.2021)

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkenen werd mijnheer op 04.01.2021 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of betrokkene eventueel toch het verblijfsrecht verder konden uitoefenen. Op 08.02.2021 ontving de Administratie van de stad Tienen het bericht dat het niet mogelijk was om betrokkene te bereiken. Op 07.06.2021 werd dit nogmaals door Tienen bevestigd. Desondanks blijkt toch dat betrokkene en zijn raadsman aan de DVZ stukken hebben overgemaakt teneinde te trachten zijn aanwezigheid en integratie in België aan te tonen. De volgende stukken werden aan de Administratie overgemaakt:

- *Verklaring betrokkene dd. 10.06.2021*
- *Bekwaamheidscertificaat als koeltechnicus*
- *Huurcontract + bewijs registratie*
- *Factuur Engie*
- *Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur vanaf 03.06.2021 met New Decor*
- *Arbeidsovereenkomst A. BVBA vanaf 25.11.2019*
- *Tussenvonnis dd. 15.03.2021 – familierechtbank Leuven*
- *Bericht advocaat V.L.*
- *Bericht advocaat A.*
- *Fiscale fiches, individuele rekeningen, loonbrieven*
- *Afspraken VDAB*
- *Bewijs aanwezigheid psycholoog*
- *Aanwezigheidsattest hulpverlening CAW*

De laatste actualisatie van het dossier door de raadsman van betrokkene vond plaats op 19.07.2021.

Wat betreft de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. De het huwelijk werd afgesloten op 03.11.2018. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag voor een visum gezinshereniging in en bekam op 24.04.2019 het verblijfsrecht middels een bijlage 15. Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds 19.12.2020, datum waarop voorstel gedaan werd om betrokkene ambtshalve te schrappen. Het einde van de gezamenlijke vestiging wordt bevestigd door het relatieverlag van 15.01.2021. Er is geen gezinscel meer sindsdien. Het is redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar wettelijk gehuwd geweest. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)".) De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt bovendien nergens betwist. Integendeel.

De procedure tot echtscheiding werd ingezet (cf. tussenvonnissen van de familierechtbank van Leuven van 15.03.2021). Een uitspraak ter zake wordt verwacht op 21.02.2022. In het administratief dossier zitten ook meerdere berichten van de echtgenote van betrokkene waaruit blijkt dat zij absoluut een punt achter de relatie wenst te zetten.

Betrokkene en zijn echtgenote hebben geen gemeenschappelijke kinderen. De uitzonderingsgronden voorzien bij artikel 42quater, §4, 2° en 3° zijn bijgevolg niet van toepassing.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Betrokkene legt een attest voor waaruit blijkt dat hij opgevolgd wordt door een psycholoog als gevolg van zijn relationele problemen. Een relatie die op de klippen loopt is zeker een harde dobber en het is goed dat meneer zich laat begeleiden, maar dat impliceert daarom niet dat betrokkene slachtoffer zou zijn geweest van intra-familiaal geweld. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.

Artikel 42quater, §4 vindt bijgevolg geen toepassing.

Wat de humanitaire elementen van het dossier betreft:

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e lid van de wet dient bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Noch uit de door betrokkene aangereikte stukken, noch uit het dossier blijkt dat er enig leeftijdsgebonden bezwaar zou zijn tegen het nemen van deze beslissing. Betrokkene is 31 jaar oud. Hij is aldus nog jong genoeg om in zijn land van oorsprong of elders de draad terug op te pikken.

Wat betrokkene's gezondheidstoestand betreft, kan worden vastgesteld dat hij thans door een psycholoog wordt opgevolgd. Het loutere feit dat betrokkene door een psycholoog wordt gevolgd is op zich niet afdoende.

Betrokkene geeft aan deze psychologische hulp nodig te hebben omwille van zijn relationele problemen. Hij laat echter na te detailleren in welke mate zulks de beëindiging van zijn verblijfsrecht zou kunnen verhinderen. Uit niets blijkt verder dat betrokkene elders dergelijke psychologische ondersteuning niet zou kunnen krijgen.

Betrokkene verblijft sedert 24.04.2019 legaal in België. Zijn verblijfsperiode van iets meer dan twee jaar in het Rijk weegt niet op tegen het feit dat hij de rest van zijn leven in Tunesië heeft geleefd. Gezien zijn relatief korte verblijfsperiode in België en het feit dat de echtgenote van betrokkene eveneens van Tunesische origine is, is voldoende voor de administratie om redelijkerwijze te kunnen besluiten dat hij nog voldoende voeling heeft met de taal, de cultuur en de gebruiken van het land.

Betrokkene is tewerkgesteld en heeft een getuigschrift behaald om zijn mogelijkheden op de arbeidsmarkt te vergroten. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contraindicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld.

Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. De raadsman van betrokkene haalt aan dat hij het verplichte inburgeringstraject heeft gevolgd. Zulks vormt echter geen bewijs van integratie.

Het kennen van de plaatselijke taal, de cultuur en de gebruiken is immers een basisvereiste om op een volwaardige manier te kunnen deelnemen aan de samenleving.

Betrokkene legt onder meer een huurcontract en een factuur van een nutsbedrijf voor. Zijn aanwezigheid in het rijk staat in deze beslissing echter niet ter discussie. De aangevoerde stukken vormen echter geen bewijs van integratie.

Betrokkene verblijft nu iets meer dan twee jaar in het Rijk. Het is dan ook niet ondenkbaar dat hij inmiddels een kenniskring heeft opgebouwd. Deze beslissing betekent echter niet dat hij het contact met die kennissenkring zou moeten verbreken. Via de moderne telecommunicatiemiddelen kan ook over grote afstand contact worden gehouden met personen waar ook ter wereld.

Wat tot slot de gezinssituatie van betrokkene betref, werd hiervoor reeds vastgesteld dat de relatie met zijn echtgenote definitief ten einde is. De echtscheidingsprocedure werd inmiddels aangevat en uit de verklaring van de echtgenote blijkt dat geenszins enige verzoening meer mogelijk is. Betrokkene heeft geen kinderen dewelke in België woonachtig zijn. Voor zover geweten heeft hij ook geen andere gezinsleden. Zijn gezinssituatie is dus niet van die aard dat ze een tegenindicatie zou vormen voor het nemen van deze beslissing.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Sur les moyens pris de l'article 42quater de la loi du 15 décembre 1980 et de la violation de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs de l'article 62 de la loi du 15.12.1980 et des articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de l'excès de pouvoir et de la violation notamment des articles 8 de la CEDH approuvés par la loi du 15.05.1955, de l'article 22 de la Constitution belge, du principe général selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents de la cause, du principe de bonne administration, du principe général de prudence et de proportionnalité, et de l'autorité de la chose jugée, pris ensemble ou isolément ;

La partie requérante conteste la décision prise le 24/09/2021, notifiée le 25/10/2021 :

En ce que la partie défenderesse a violé son obligation de minutie et de bonne administration prenant une décision disproportionnée à l'égard du requérant ;

Alors que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent le fondement de cet acte ;

Que cette obligation a été généralisée par la loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ;

Que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737) ;

Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que “Lorsqu 'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée. ” ;

Que dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, “Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation ”. Tel est le sens du membre de phrase: “Elle doit être adéquate En commission de la chambre, le ministre a estimé que “cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision ” (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6) ;

Que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Que le terme « adéquat » implique que la motivation fournie en droit et en fait doit prendre en compte, de manière proportionnée, les différents éléments soumis à son appréciation ;

Que la partie requérante renvoie, à cet égard, à la doctrine qui précise ce qui suit : « Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende »

Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14/06/2002, n° 107.842).

Qu'outre une motivation adéquate, la décision de l'Office des Etrangers doit reprendre une motivation exacte et un examen approfondi de la situation concrète de la partie requérante ; Que tel ne fut pas le cas par les parties adverses ;

Que la partie adverse n'a pas procédé à un examen approfondi de la situation concrète de celle-ci, en ce qu'elle n'a pas pris en considération les éléments du dossier administratif démontrant l'ancrage durable au sein de la société civile belge et à tous le moins la décision est disproportionnée par rapport

à l'analyse du dossier administratif ; La défenderesse s'en rend bien compte en ne délivrant d'ailleurs pas d'ordre de quitter le territoire ;

Que votre Conseil n'est compétent, dans l'exercice de son contrôle de légalité, que pour vérifier si l'autorité a pris sa décision en se basant sur les éléments factuels corrects ou si elle les a analysés correctement, et si, sur cette base, elle n'a pas abouti à une conclusion disproportionnée ;

A ttendu que le principe de proportionnalité constitue une application du principe du raisonnable et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet.

Que le devoir de minutie impose à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328), ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision ». (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671)

Que « / 'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n° 130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99) ;

1ère Branche

Alors qu'en vertu du principe de bonne administration, et plus particulièrement du principe de prudence, toute autorité administrative se doit de procéder à un examen concret, complet, attentif, loyal et sérieux des circonstances de la cause ; qu'elle se doit de procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en toute connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié (nous soulignons) tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (J. JAUMOTTE, « Les principes généraux du droit administratif à travers la jurisprudence administrative » in Le Conseil d'Etat de Belgique, cinquante ans après sa création (1946-1996), ULB, Bruxelles, Bruylant, 1999, p. 687) ;

Attendu que le principe de proportionnalité constitue une application du principe du raisonnable et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet ;

Que le devoir de minutie impose à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328), ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision ». (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671)

Que « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n° 130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99) ;

Attendu qu'il appert à la lecture de la motivation de la décision que la partie défenderesse ne conteste pas que la partie requérante a fait la preuve de la réalité de son ancrage durable sur le territoire du Royaume et que sa volonté de travail est établie ;

Qu'en effet, la partie défenderesse ne conteste ni sa bonne intégration au sein de la société civile belge ni sa volonté de travailler de sorte que ces éléments sont parfaitement établis ;

Que dès lors, la partie défenderesse prend une décision de rejet sans contester l'ancrage durable de la partie requérante ;

Que celle-ci se contente néanmoins de dire que la partie requérante reste en défaut de démontrer que son intégration est plus forte en Belgique que dans son pays d'origine alors que le dossier administratif démontre le contraire ;

Il est de jurisprudence constante que :

A cet égard, le premier acte attaqué comporte le motif suivant : «[...] t'intéressé n'explique pas en quoi la longueur de son séjour ainsi que son intégration pourraient constituer des éléments suffisants pouvant justifier d'une régularisation. En outre il convient de souligner qu'on ne voit raisonnablement pas en quoi ces éléments justifieraient une régularisation. De fait, une bonne intégration dans la société belge ainsi qu'un long séjour sont des éléments qui peuvent, mais ne doivent pas entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour (G E. - Arrêt n° 133.915 du 14 juillet 2004) Au vu de ce qui précède, ces éléments ne peuvent constituer un motif suffisant pour justifier une régularisation. ».

Force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défenderesse estime que les éléments susmentionnés ne sont pas de nature à permettre au requérant d'obtenir une autorisation de séjour. L'absence d'exigence de l'explicitation des motifs de la décision attaquée ne saurait être invoquée à cet égard, dans la mesure où le motif susmentionné semble résulter d'une position de principe de la partie défenderesse, déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat, sans aucune appréciation de la situation du requérant, invoquée dans sa demande. Dans cette perspective, les griefs énoncés par la partie requérante, tels que rappelés au point 2 1., sont justifiés.

Par arrêt du Conseil de Cèans pris le 24 octobre 2017 (Arrêt n°194 134 dans l'affaire 185 243 / VII), il est admis que :

Quant au motif complémentaire, dans lequel la partie défenderesse insiste sur le fait que « D'autant que l'intéressé reste en défaut de prouver que son intégration est plus forte en Belgique que dans son pays d'origine (RW 133.445 van 20.11.2014) », il ne permet pas à la partie requérante de comprendre la raison pour laquelle les éléments produits afin de démontrer l'intégration du requérant, ne suffisent pas à prouver que cette intégration était, lors de l'examen de sa demande, plus forte en Belgique que dans son pays d'origine. La simple référence à un arrêt du Conseil, dont la partie défenderesse ne mentionne pas qu'elle concerne une situation en tous points comparables à celle du requérant, n'est pas de nature à élever ce constat.

En l'espèce, dans la mesure où le Conseil a déjà pu considérer que « si rien n'empêche la partie défenderesse de faire d'emblée, comme en l'espèce, le constat que la requérante s'est mise elle-même dans une situation de séjour illégal, en sorte qu'elle est à l'origine du préjudice qu'elle invoque en cas d'éloignement du territoire, il lui incombe en tout état de cause de répondre par ailleurs, de façon adéquate et suffisante, aux principaux éléments soulevés dans la demande d'autorisation de séjour et de les examiner dans le cadre légal qui lui est soumis » (C.C.E., arrêt n° 183 531, du 8 mars 2017), il ne peut qu'être constaté qu'une telle motivation fait défaut et qu'il ne ressort pas de la motivation de l'acte attaqué que la partie requérante a pris en considération l'ensemble des éléments de la cause.

Qu'en effet, la partie requérante a déposé, dans son courrier adressé à la défenderesse et repris dans la motivation de la décision attaquée, un ensemble de pièces démontrant que celle-ci a établi le siège et le socle de sa vie privée et familiale en Belgique ;

Que son séjour et les pièces déposées démontrent que la motivation de la décision attaquée ne peut être suivie dans la mesure où il ne raisonnablement envisagé que la partie requérante a gardé une intégration plus forte dans son pays d'origine qu'en Belgique d'autant qu'il est une force vive vu son emploi ;

Qu'il ne ressort pas de cette motivation que la partie défenderesse a pris en considération tous les éléments de la cause ;

Que la partie défenderesse a pris une décision manifestement disproportionnée et de principe dans la mesure où le dossier démontre que la partie requérante dispose d'un ancrage durable au sein de la société civile belge ;

Cette décision est disproportionnée vu que le requérant respecte tous les critères de la loi ;

Que cela se matérialise par l'absence d'ordre de quitter le territoire plongeant dès lors le requérant dans le néant administrativement ;

2ème Branche

Attendu que le droit au respect de la vie privée et /ou familiale est protégée par notre Constitution en son article 22 et par des textes internationaux parmi lesquels l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales, les articles 23, 24 du Pacte international relatif aux droits civils et politiques;

Que l'article 8 de la C.E.D.H. qui consacre le droit de toute personne au respect de sa « vie privée et familiale » et qui protège ainsi l'individu contre les ingérences arbitraires des pouvoirs publics ; il protège le « droit de tout être humain de vivre ses relations affectives, sexuelles et familiales dans le respect de sa liberté, sa dignité et de sa responsabilité » ;

Que cet article ne définit pas la notion de « vie familiale » ni la notion de « vie privée » ; Que ces deux notions son des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national ; Que ces notions s'apprécient en fait ; Qu'en ce qui concerne la notion de « vie privée », la Cour EDH admet que cette notion est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH du 16 décembre 1992, Niemietz c/ Allemagne, §29) ;

Que dès lors qu'il s'agit d'une première admission, comme en l'espèce, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Toutefois, la Cour EDH considère qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et développer la vie privée et/ou Familiale (Arrêt CEDH du 28 novembre 1996, Ahmutc/Pays-Bas, § 63, du 31 janvier 2006, DaSilva et Hoogkamer c/ Pays-Bas, § 38) ;

Que cet examen s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (Cour EDH, 17 octobre 1986, Rees c/ Royaume-Uni, § 37) ;

Que rappelons cependant que la Cour EDH a également admis que l'Etat était habilité à fixer les conditions d'entrée et de sortie de son territoire ;

Que les exigences de l'article 8 de la CEDH, et des autres dispositions de la Convention, et de l'article 22 de la Constitution Belge sont, d'une part, de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, §83), et d'autre part du fait que ces articles prévalent sur les disposition de la loi du 15 décembre 1980, il revient à l'administration de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance ;

Qu'en l'espèce, la partie requérante démontre des liens suffisamment étroits sur le territoire du Royaume dans la mesure où il a construit un socle et un ancrage durable en Belgique ;

Que compte tenu du fait qu'il ne soit pas contesté qu'il s'agit d'une première admission, il convient d'examiner si l'Etat a une obligation positive d'assurer le droit à la vie familiale et privée;

Qu'afin de déterminer l'étendue de cette obligation découlant de l'article 8 § 1er de la CEDH, il convient de vérifier si des obstacles au développement ou à la poursuite de la vie familiale peuvent être constatés ;

Qu'en cas de refus de la demande d'autorisation de séjour, le socle et l'ancrage durable de la partie requérante risquent d'être mis en périls en raison de l'exécution d'un probable ordre de quitter le territoire futur vu l'absence de décision quant à ce ;

Que pour ces motifs, la partie adverse a violé les principes et moyens invoqués ci-avant dans le présent recours ;

Que le moyen est sérieux et fondé”.

3.2. Na een theoretische uiteenzetting beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze artikelen verplichten de overheid om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde bepaling, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42^{quater}, § 1, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit is het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gesteund. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht.

3.3. Zoals reeds opgemerkt is de bestreden beslissing gesteund op artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in. Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun. Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

[...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2,

eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Verzoeker voert aan dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat hij erg goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving en bereid is om te werken. Uit de stukken die hij neerlegde blijkt volgens verzoeker dat zijn familie- en privéleven zich volledig afspeelt in België. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de voormelde elementen. Betreffende verzoekers tewerkstelling en zijn integratie wordt er immers als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene is tewerkgesteld en heeft een getuigschrift behaald om zijn mogelijkheden op de arbeidsmarkt te vergroten. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contraindicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld.

Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. De raadsman van betrokkene haalt aan dat hij het verplichte inburgeringstraject heeft gevolgd. Zulks vormt echter geen bewijs van integratie.

Het kennen van de plaatselijke taal, de cultuur en de gebruiken is immers een basisvereiste om op een volwaardige manier te kunnen deelnemen aan de samenleving.

Betrokkene legt onder meer een huurcontract en een factuur van een nutsbedrijf voor. Zijn aanwezigheid in het rijk staat in deze beslissing echter niet ter discussie. De aangevoerde stukken vormen echter geen bewijs van integratie.

Betrokkene verblijft nu iets meer dan twee jaar in het Rijk. Het is dan ook niet ondenkbaar dat hij inmiddels een kenniskring heeft opgebouwd. Deze beslissing betekent echter niet dat hij het contact met die kennissenkring zou moeten verbreken. Via de moderne telecommunicatiemiddelen kan ook over grote afstand contact worden gehouden met personen waar ook ter wereld."

Wat betreft verzoekers integratie, merkt verweerder op dat uit de neergelegde stukken blijkt dat verzoekers advocaat verklaarde dat hij het verplichte inburgeringstraject heeft gevolgd. Verweerder motiveert echter dat zulks geen afdoende bewijs is van integratie aangezien het kennen van de plaatselijke taal, de cultuur en de gebruiken immers een basisvereiste is om op een volwaardige manier te kunnen deelnemen aan de samenleving. De neergelegde stukken zijn volgens verweerder onvoldoende om verzoekers integratie op het grondgebied vast te stellen. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat verzoekers integratie zijn terugkeer naar zijn land van herkomst verhindert.

Wat betreft verzoekers tewerkstelling motiveert verweerder dat dit geen afdoende bewijs is van voldoende integratie. Daarenboven blijkt niet dat verzoeker niet aan het werk kan in zijn land van herkomst. Tot slot wordt er in de bestreden beslissing tevens gemotiveerd dat verzoekers tewerkstelling niet verhindert dat het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd wordt aangezien de bestaansmiddelenvoorwaarde een cumulatieve voorwaarde betreft die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in artikel 42^{quater}, § 4, voldaan is, wat *in casu* niet het geval is. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dient er te worden opgemerkt dat deze zaken betrekking hebben tot een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De onderhavige zaak betreft echter een beslissing tot beëindiging van verblijf. Verzoeker laat na te verduidelijken op welke manier de voormelde arresten relevant zijn in de behandeling van het onderhavige beroep.

In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, heeft verweerder wel degelijk rekening gehouden met verzoekers sociale en culturele integratie in het Rijk alsook zijn tewerkstelling en werkbereidheid. Er blijkt duidelijk dat verzoeker het niet eens is met verweerders beoordeling, doch verduidelijkt hij niet welke concrete elementen niet in rekening werden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerders beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

3.4. In een tweede middelonderdeel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 8 van het EVRM, artikel 22 van de Grondwet en artikelen 23 en 24 van het IVBPR. Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk heeft aangetoond dat hij duurzaam verankerd is in België.

De Raad dient in de eerste plaats op te merken dat verzoeker niet verduidelijkt welke gezinsbanden verbroken worden door de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de echtscheidingsprocedure tussen verzoeker en zijn echtgenote werd ingezet en dat er niet langer sprake is van een gezin. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Daarenboven blijkt niet dat er sprake is van gemeenschappelijke kinderen. Verzoeker voert geen andere elementen aan die erop kunnen wijzen dat hij andere gezinsbanden heeft opgebouwd in België in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft verzoekers privéleven, wordt er in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoeker sinds 24 april 2019 beschikt over een verblijfsrecht en dat zijn verblijfsperiode van iets meer dan twee jaar op het grondgebied niet opweegt tegen het feit dat hij de rest van zijn leven in Tunesië heeft geleefd. Gezien zijn korte verblijfsperiode en gelet op het feit dat zijn echtgenote tevens van Tunesische origine is, concludeert verweerder dat er in alle redelijkheid aangenomen kan worden dat verzoeker nog voldoende voeling heeft met de taal, cultuur en gebruiken van zijn land van herkomst. Door het louter tegenspreken van verweerders beoordeling, maakt verzoeker niet aannemelijk dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Verzoeker voert geen concrete elementen aan die niet in rekening werden gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van verzoekers gezins- en privéleven wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT